

HRNEČKY, NEJEN NA DUŠI ČEKY XI.

Pondělí, 18 květen 2009

Jsou různé druhy hrneků i sklenek, které se používají každý den, jiné občas, nebo taky vůbec. Ale to neznamená, že bych neměl rád. Já mám z těch používaných v oblíbených hrnků bez nápisů, prostě mední velikosti, elegantně tmavě modré s nápisem Dawson City.

Měla jsem velice ráda i ty z Las Vegas, ale bohužel - zub času a syn na nich zapracovali. Pak mám broušené sklenice, které se vyndávají jenom na vánoce a svátky. Ty jsou z červeného rubínového skla, které také milovali kluci, ale podařilo se mi je zachránit. Poslední jsou dva baculaté hrnky s kytičkami. Na jednom je ozdobně napsáno "Eduard" a na druhém "Terezie". Ty se nepoužívají nikdy, ty jenom leží ve vitríně. Jsou svatební, po mých prarodičích, pro kluky tedy už prarodičích. A mají svou historii: Terezie jako mladinká holka do Vídně, kde jako služebná pracovala u bohaté rakouské rodiny. Naučila se tam dobře vařit a ještě lépe - v tom naprosto vynikala. Tak, že jí její paní ani nechtěla pustit zpátky, ale Terezie se stýskala po rodné Litvici (vesnice u Brna, dnes Brno-Litvice). Když se vrátila domů, začala litvit. Kromě toho měla doma hospodářství a když nadešla sezóna zabíjení krávy a husí, běžala s nimi na trh. Litvicičky byly vždycky známé jako trhovkyně. . . Jak ale nějaký Bráček slyšel Litvicičku, hned přivedl ženu s nářeky na zádech, která mele cihly do papriky, aby jí měla červenější. Celé moje mládí j tohle slyšela od všech kamarádů a to ani nevěděli, že prababička opravdu s nářeky chodila. Po se seznámila s Edou, který pracoval na stavbách. Dali si slovo, ale nechtěli vzít, první světová válka. Eduard odešel do války, ve které přišel o nohu. Ležel pak v nemocnici ve Vídni a myslel, že jeho život skončil. Psal prababičce z nemocnice, že je mrzák a pro ni bude daleko lepší, když si najde někoho jiného. Ale prababička se naktvala, odjela za ním do nemocnice a překla mu, že srdce má na to, kolik má ráda, ale ona si ho vezme; a tak se taky stalo. A happy end? Pradědek dostal trafikku, babička šila kroje a když neuměl, šili by šly dodnes. Alena Polárka